

У Хр. Христов идеята е забулена в оригинална символност - той прави впечатление със своята лирична изтънченост, простота и естественост - в едни стихотворения, а в други - с пищната си и дори ексцентрична метафоричност. И ако при В. Чапразов проблемът за самоидентификацията е особено съществен: с въпроса „Ти кой си?“ е озаглавен цикъл, състоящ се от четири стихотворения, то пред лирическия субект на Хр. Христов и С. Ибрахим стои преди всичко проблемът за извечната родова „вина“ на техните съплеменници, който при Хр. Христов понякога се превръща в отчаяние и песимизъм:

Приех образа на пес
и се отдадох на бездомност.
Но черното ми око
е сляпо за друго:
навсякъде виждам катрани,
навсякъде пършиви паупери.

„Психастения“

Поетическите изповеди на Г. Парушев пък са забулени в „светла тъга“ - той излиза от тесния обseg на чисто ромските проблеми и настойчиво търси техните общочовешки измерения.

* * *

Водеща тенденция в съвременната лирика, особено у по-младите, е провокацията към традицията, към институционално налаганите ценности, от които се мъчи да се отгласне изцяло. Този стремеж, обаче, не рядко се превръща в набор от логицистични конструкции, в игра със словото, в ребус. Новите ромски поети се вписват изцяло в духа и стила на модерната поезия, без да изпаднат в ексцеси. И ако В. Чапразов е поет преди всичко на авторефлексията и мисли в по-уедрени, мащабни образи - символи, ако за Г. Парушев са характерни емоционалната приглушеност и мекота, стилизираност на формата, Хр. Христов „се колебае“ между чистата рефлексия и непосредствената емоционалност, между ексцентричната иносказателност и логическата яснота. Сали Ибрахим носи своята самобитност в чисто женската си природа, в пищната образност и експресивност. Тези поети са колкото